

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Ignatii profectus in spiritu. Cap. VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

ex altera verò id sibi non modò non profuisse, verùm etiam nocuisse antea cerneret; ex vehementi fluctuatione tam graue tædium præsentis miseræ mentem eius inuasit, non quidem vt de morte oppetenda, sed vt de abjicienda seueriore disciplina, & seculi commodis repetendis magno quodam impetu cogitauerit. Verùm in tantis tenebris ac procellis nutanti, & in magnum adducto periculum, peropportunè radius diuinæ bonitatis affulsit, cuius beneficio diabolica discussa caligine, totius tentationis exordia progressusque attentè considerans, liquido comperit, omnes illos conscientiaæ stimulos, vanasque suspiciones, à malo spiritu fraudulenter immissas; ac proinde sine vlla dubitatione constituit, præteritæ vitæ labes, quòd ad confessionem attingeret, perpetua obliuione cõterere. Atque in hunc modum, singulari Dei beneficio, non modò infelicem illam sui calumniandæ miseriam ac pœnam euasit ipse, verùm etiam alios curandi, qui eadem ægritudine laborarent, mirâ à Patre luminum facultatem & scientiam est consecutus.

IGNATII PROPECTVS IN SPIRITV.

CAPVT VII.

HISCE igitur periculis perfunctus Ignatius, ac veluti auulsus ab vbere; majores quotidie efficiebat in solida virtute processus: & quo acrior ac diuturnior probatio fuerat, eo magis idoneus euasit ad noua omnipotentis Dei charismata capienda: in quibus fuit illud eximium. Cùm enim religionis causa ædem Pauli Apostoli extra oppidum peteret, & in ipso itinere ad Rubricatum amnem, qui Minoreßam interfuit, constitisset; nec opinanti repente diuina quædam oborta lux est tanta, tamque mirifica, vt momento penè temporis nullo magistro quàm plurima clarè perspexerit non solum de fidei Christianæ mysteriis, verùm etiam de aliis vel subtilissimis philosophorũ quæstionibus atque decretis: quasi nitidissimo quodam in speculo perspicuè cerneret ea, quæ post multam accuratamque lectionem, maximosque labores ac vigilias, vix demum solèt homines intelligentia comprehendere: atq; in eo cælesti prorsus intuitu, non sine summa animi voluptate, diutius acquieuit. Quo tãto tamque insigni accepto beneficio, cùm ad agendas Domino gratias accessisset ad Crucem in propinquo defixam; oranti sese deuo in aëre spectrum illud objecit, de quo diximus antea, sed

(quæ nimirum virtus ac potestas est Crucis) nequaquam pari splendore vel pulchritudine; itaque quod suspicatus pricegnatius fuerat, tum denique clarè perspexit esse cœmonium eodemque deinde læpius apparente, tantum abest vt moueretur, vt illud etiam baculo per contemptum abigeret. Atque eius serè generis per id tempus planè diuinitus alia multa percepit. Quodam die, dum indicta publica supplicatione Minorellæ religiosum agmen instruitur; & Ignatius interim beatissimæ Virgini psallit, insistens gradibus templi Dominicani; subitò in Deum ita rapta mens eius est, quasi per apposita quædã, & maximè illustra symbola, Trinitatis ipsius numen augustissimum cerneret distinctè personis, ynum essentia. Qua visione tanto gaudio est delitutus, vt neque in ipso mox agmine lacrymis & singultui crebrò temperare valuerit, neque verò totum eum diem alia vlla de re, nisi de sanctissimo illo fidei Christianæ mysterio, disputare: neque cetera similibus & exemplorum varietate & copia, vt cuncti obstupescerent: quin etiam per eos ipsos dies non dubitauit homo, litterarum propemodum ignarus, librum de Trinitate conseribere quoquo potuit stylo: vsque ad eò cœlestes typi, quos diximus, in eius memoria atque intelligentia diuinas illas rerum altissimarum notiones impresserant. Ac licet antea quoque & monadem in triade, & in monade triadem sanctissimè coleret, suasque & naturæ diuinæ communiter, & separatim singulis personis preces hymnosque persolueret; ab hoc tamen raptu longè studiosior & ardentior euasit in eodem officio pietatis, eamque laudabilem consuetudinem ad extremum vique vitæ retinuit, sic, vt præcipuam caperet voluptatem, & proprio quodam sensu rerum cœlestium afficeretur, quotiescunque sanctissimæ Trinitati sacra perageret. Neque verò fuit hic finis mirabilium visionum: siquidem rursus per significationes arcanas, & mystica quædam exempla, oblatas est eius menti modus ipse, quem in huius vniuersitatis molitione summus ille rerum opifex tenuit: quas illustrationes atque doctrinas, vt omnino vires naturales excedunt, sic postea negabat Ignatius posse verbis adumbrari, ne dum exprimi. Præterea cum sacrificio Missæ in eodem templo Dominicano interesset, dum à sacerdote de more hostia salutaris attollitur, aperitissimè vidit Ignatius illa specie Christum Deum eundem & hominè verissimè contineri. Factum est etiam aliquândo, (sid que ipsimet, qui interfuerunt, testati sunt) vt alienatus à sensibus, à Completorio Sabbati ad alterum vsque proximi Sabbati Completorium in altissimo quodam excessu persisteret; qua ipsa hora, multis adstantibus

bus qui rei totius euentu attentè expectabant, quasi è profundo somno excitatus, repente sustulit oculos, Iesum perquam suaviter inuocans; atque interim pii quidam homines mortuum rati, vtiq; terræ mandassent, nisi contemplati omnia diligentius, ac pertentato corpore, latentem in eo vitam ex tenui cordis palpiratione sensissent. Ad hæc, intento precationi, sese non semel tū Christus Dominus tum Virgo mater ostendit. quibus, & aliis id genus clementiæ diuinæ subsidiis, in recta fide vsque adeo cōfirmatus est, vt etiam si nulla exstitissent Christianæ religionis monumenta vel testimonia, nequaquam tamen dubitasset, ex iis tantummodo quæ Deo sibi aperiente cognorat, mortem pro defensione catholici veritatis oppetere; & qui paulo antè vix vocalis nosset orationis vsum, paucis mensibus tantam rerum spiritualiū peritiam ac tantam Dei familiaritatem est nactus; vt quidam, eius omnia vel dicta vel facta curiosè obseruantes, intēpesta nocte supplicentem animaduertent (eleuante spiritu sarcinā corporis) quatuor circiter cubitis à terra sublimem: & quidem ex confortio sermonis Domini (quod de Moysè scriptum legimus) sota facie mirum in modum radiante.

DE STUDIO COLLATO AD PROXIMOS ADIUVANDOS.

CAPVT VIII.

QVÆ omnia, quamquam egregia atque expetenda per se, tamen eo pluris erant in Ignatio faciendā, quo magis erant cum aliorum fructu & vtilitate conjuncta. Nam in cæteris ornamentis ac beneficis, quæ in eū Deus plena manu congescit, illud equidē vel præcipuū duxerim, quod in tanto perfectionis ardore non dedit illi spiritum solitudinis, animū vè vni sibi vacantem, sed Christianæ prodagandæ fidei cupidissimū, ac mirè studiosum diuinæ gloriæ saltuisque cōmunis. Cū igitur acta eius in Monteferrato (quamduam ea ipse occultissima voluerat esse) institutamque vitæ asperitatem ac sanctimoniā vicinis locis fama vulgaret, ac nobilitatē viri præcipuè, rumor (vt fit) etiam in maius attolleret; ingens hominum concursus ad eū fieri cæptus partim visendi gratia, partim etiam cōsulendi; quos ille vt omni conatu quàm acerrimè ad Christum adiungeret, ne squalor ille nimius & diutina illuuias ad se adeuntibus terrorem incuteret; primū deponere sordes, & externum cor-